

Bruxelles, 2 iunie 2017
(OR. en)

9524/17

**Dosar interinstituțional:
2016/0397 (COD)**

**SOC 420
EMPL 327
CODEC 891**

RAPORT

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Comitetul Reprezentanților Permanenți / Consiliul
Nr. doc. ant.:	9200/17 SOC 338 EMPL 253 CODEC 812
Nr. doc. Csie:	15642/16 SOC 812 EMPL 549 CODEC 1910 + ADD 1 - ADD 8 - COM(2016) 815 final
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 (Text cu relevanță pentru SEE și Elveția) - Raport intermediar

I. INTRODUCERE

La 13 decembrie 2016, Comisia a prezentat propunerea sa de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004. Propunerea se întemeiază pe articolul 48 din TFUE.

Obiectivul general al propunerii este de a continua modernizarea normelor UE privind coordonarea securității sociale, făcându-le mai clare și mai echitabile, precum și sporindu-le forța executorie, contribuind astfel la facilitarea liberei circulații a persoanelor în cadrul UE. Concret, propunerea se axează pe cinci domenii:

- (i) prestațiile de șomaj,
- (ii) prestațiile pentru îngrijirea pe termen lung,
- (iii) accesul cetățenilor mobili inactivi din punct de vedere economic la anumite prestații sociale și
- (iv) prestațiile familiale
- (v) legislația aplicabilă lucrătorilor detașați și trimiși, precum și persoanelor care lucrează în două sau mai multe state membre.

În conformitate cu Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare, Comisia a efectuat o evaluare a impactului potențialelor opțiuni de politică, în care a analizat eficiența lor economică, socială, legislativă și globală și coerența lor cu obiectivele mai ample ale UE. Evaluarea de impact a abordat patru domenii ale propunerii, dar nu a cuprins propunerile de consolidare a normelor administrative privind coordonarea sistemelor de securitate socială sub aspectul legislației aplicabile, în special în privința lucrătorilor detașați, considerându-se că acestea fie clarifică obligațiile existente în temeiul regulamentelor în vigoare, fie sunt exclusiv de natură tehnică. Înainte de a-și prezenta propunerea, Comisia a desfășurat consultări ample cu părțile interesate, inclusiv cu statele membre în cadrul Comisiei administrative și cu partenerii sociali. În plus, au fost lansate două consultări publice în decembrie 2012 și în iulie 2015.

Temeiul juridic propus este articolul 48 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care prevede că Parlamentul European și Consiliul hotărăsc în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

Parlamentul European nu și-a dat încă avizul.

În conformitate cu preambulul regulamentului de modificare, la 15 februarie, Comitetul Reprezentanților Permanenți a aprobat o consultare opțională a Comitetului Economic și Social European (CESE). Nici CESE, nici Comitetul Regiunilor nu și-au dat încă avizul.

Se consideră că toate delegațiile își mențin rezervele generale de examinare cu privire la propunere. Comisia și-a confirmat propunerea inițială în această etapă și menține o rezervă de examinare cu privire la eventualele modificări aduse acesteia.

Numerotarea alineatelor (în anexa I și II) este raportată la propunerea Comisiei (documentul 15642/16).

II. LUCRĂRILE CONSILIULUI ÎN CURSUL PREȘEDINȚIEI MALTEZE

Grupul de lucru pentru chestiuni sociale a început să examineze propunerea la 30 ianuarie 2017 și a dezbătut dosarul de zece ori. Trei reuniuni au fost consacrate formulării unor observații generale și evaluării de impact aferente. Delegațiilor le-a fost trimis un chestionar la care au răspuns majoritatea statelor membre, răspunsurile la chestionar fiind discutate de Grupul de lucru pentru chestiuni sociale la 16 februarie. Rezumatul discuțiilor privind evaluarea de impact figurează în anexa III la prezentul raport.

Președinția malteză a abordat părți ale propunerii referitoare la „egalitatea de tratament și accesul cetățenilor mobili inactivi din punct de vedere economic la anumite prestații sociale” și la „legislația aplicabilă”. S-au înregistrat progrese substanțiale în privința majorității dispozițiilor. Cu toate acestea, unele aspecte necesită o examinare suplimentară, dată fiind complexitatea lor juridică și tehnică.

Punctele principale ale lucrărilor Președinției cu privire la acest dosar sunt prezentate în continuare:

1. EGALITATEA DE TRATAMENT ȘI ACCESUL CETĂȚENILOR MOBILI INACTIVI DIN PUNCT DE VEDERE ECONOMIC LA ANUMITE PRESTAȚII SOCIALE

Limitările egalității de tratament în ceea ce privește cetățenii mobili inactivi din punct de vedere economic la prestațiile sociale [considerentele 2, 2a (nou), 5, 5-a (nou), 5a, (5aa) (nou), 5b, 5c, 47 și 48; articolul 4, articolul 4a (nou) și articolul 70 alineatul (4a) (nou)]

Articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 prevede egalitatea de tratament a persoanelor care intră în domeniul personal de aplicare și a resortisanților unui stat membru în ceea ce privește prestațiile și obligațiile în temeiul legislațiilor lor. Comisia a propus introducerea unui nou alineat (2) care să clarifice că, în ceea ce privește accesul cetățenilor mobili din UE inactivi din punct de vedere economic la prestațiile de securitate socială, principiul egalității de tratament poate fi condiționat de respectarea obligației de a avea un permis de ședere, prevăzută în Directiva 2004/38/CE. În propunerea sa inițială, Comisia a urmărit codificarea cauzelor Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) C-308/14, Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, C-140/12, Brey, și C-333/13, Dano.

Derogarea de la principiul fundamental al egalității de tratament și codificarea jurisprudenței existente de către CJUE au fost amplu dezbătute. Delegațiile au considerat că propunerea Comisiei nu ia în considerare toate evoluțiile din acest domeniu și că, în plus, ar trebui să se țină seama și de alte hotărâri care constituie jurisprudență, și anume în cauzele C-67/14, Alimanovic, și C-299/14, Garcia-Nieto.

În general, delegațiile sunt de acord cu faptul că jurisprudența Curții de Justiție permite (dar nu impune) statelor membre să acorde accesul la prestațiile speciale în numerar de tip necontributiv, care constituie de asemenea prestații de asistență socială în sensul Directivei 2004/38/CE, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute la articolul 24 din directiva menționată. Cu toate acestea, există încă diferențe de opinii în ceea ce privește abordarea codificării.

În rândul delegațiilor s-au format două grupuri, cu abordări diferite ale interpretării: unele delegații au solicitat ca principiul fundamental al egalității de tratament de la articolul 4 să rămână neschimbat și să se prevadă în schimb o codificare pentru fiecare dispoziție în parte, în timp ce alte delegații au susținut introducerea codificării direct la articolul 4, conform propunerii Comisiei. Cel de al doilea grup a solicitat introducerea unor dispoziții suplimentare la articolul 4 întrucât cauzele Brey și Dano și cauzele Alimanovic și Garcia-Nieto vizează categorii diferite de persoane care intră sub incidența Directivei 2004/38/CE. Aceste patru hotărâri au fost codificate prin introducerea unui nou alineat (4a) la articolul 70 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, dat fiind că toate se referă la prestații speciale în numerar de tip necontributiv.

Una dintre cele mai controversate chestiuni, asupra cărora delegațiile nu au reușit să se pună de acord, a fost codificarea cauzei C-308/14, Comisia/Regatul Unit. Mai precis, s-a discutat dacă această cauză se aplică tuturor prestațiilor de securitate socială de tip necontributiv sau dacă ar trebui să se aplice în mod restrictiv prestațiilor familiale – prestațiile vizate de cauza respectivă – cu o codificare care să includă mai curând un alineat nou la articolul 67 din titlul III capitolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 decât o dispoziție la titlul I.

În cursul ultimei reuniuni a grupului de lucru, un număr mai mare de delegații s-a pronunțat în favoarea opțiunii conform căreia codificarea acestei jurisprudențe ar trebui să cuprindă toate prestațiile de securitate socială de tip necontributiv, nu numai prestațiile familiale. Prin urmare, Președinția a introdus un nou articol 4a care urmărește codificarea cauzei C-308/14, Comisia/Regatul Unit.

Deși articolul 70 alineatul (4a) ¹, astfel cum a fost propus de Președinție, pare să fie acceptabil pentru majoritatea delegațiilor, chestiunea codificării cauzei C-308/14, Comisia/Regatul Unit, va presupune lucrări suplimentare la nivel de experți [sintagma „prestații de securitate socială de tip necontributiv care intră sub incidența dispozițiilor de la articolul 3” lăsată între paranteze, a se vedea anexa I, considerentul 5a și articolul 4a alineatul (1)].

¹ Articolul 70 alineatul (4a) a fost renumerotat și se raportează la fostul articol 70 alineatul (5) din cel mai recent text de compromis al Președinției.

Pe baza discuțiilor, Președinția a adus, în plus, precizări la noul articol 4a alineatul (2) și la noul considerent 5aa, și anume faptul că limitările ar trebui să se aplice și persoanelor vizate de regulament care nu sunt cetățeni ai UE, și anume apatrizii și refugiații, precum și membrilor de familie ai acestora și urmașilor lor care nu îndeplinesc condițiile de ședere legală în conformitate cu alte dispoziții de drept al Uniunii relevante. Aceasta se bazează pe un consens larg în cadrul grupului de lucru cu privire la faptul că aceste persoane nu ar trebui să fie tratate mai favorabil decât cetățenii Uniunii.

Președinția sugerează, de asemenea, adăugarea unor considerente noi: considerentul 5-a [raportat la articolul 70 alineatul (4a), care codifică hotărârile Brey, Dano, Alimanovic și Garcia-Nieto], considerentul 5a [raportat la articolul 4a care codifică hotărârea Comisia/Regatul Unit] și considerentul nou 5aa (raportat la clarificarea prin care se garantează că resortisanții unui stat membru nu sunt tratați mai puțin favorabil decât alte persoane vizate de regulament aflate într-o situație comparabilă).

Pe baza rezultatelor discuțiilor care au avut loc la nivel de experți, Președinția propune eliminarea considerentului 5b privind asigurarea medicală completă, eliminarea considerentului 5c privind Carta drepturilor fundamentale și transformarea considerentelor 47 și 48 într-unul singur (considerentul 47). Grupul de lucru a ajuns la un consens amplu în privința acestei abordări.

2. LEGISLAȚIA APLICABILĂ

(a) Membrii echipajului de zbor sau ai echipajului de cabină

(i) Considerentul 18b și articolul 11 alineatul (5) din Regulamentul 883/2004

Articolul 11 alineatul (5) din Regulamentul 883/2004 stabilește că activitatea membrilor echipajului de zbor sau ai echipajului de cabină se consideră activitate desfășurată în statul membru în care este situată baza de reședință. Propunerea Comisiei actualizează articolul 11 alineatul (5) și considerentul 18b pentru a le alinia la noua definiție a „bazei de reședință” din Regulamentul (UE) nr. 965/2012 al Comisiei.

În cadrul grupului de lucru nu au fost semnalate chestiuni majore în legătură cu această actualizare; cu toate acestea, câteva state membre s-au întrebat dacă este practic ca activitatea să fie considerată ca fiind desfășurată „exclusiv” în statul membru al bazei de reședință. Întrucât termenul „exclusiv” nu reiese direct din alinierea definițiilor, Președinția a propus să fie eliminat, decizie în privința căreia niciun stat membru nu și-a exprimat opoziția. Astfel cum a indicat Comisia, indiferent dacă termenul „exclusiv” apare sau nu în text, articolul 11 alineatul (5) prevede o regulă privind conflictul de legi pentru a stabili o singură legislație aplicabilă; prin urmare nu se poate aplica decât o singură bază de reședință.

Președinția consideră că s-a ajuns la un acord general cu privire la articolul 11 alineatul (5) și considerentul 18b din Regulamentul 883/2004.

(ii) Articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul 987/2009

Comisia a propus adăugarea, la articolul 15 alineatul (2), a unei trimiteri la articolul 11 alineatul (5) pentru a prevedea eliberarea unui document portabil A1 („PDA1”) pentru membrii echipajului de zbor și ai echipajului de cabină menționați la articolul 11 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.

În cadrul grupului de lucru s-a constatat un amplu consens cu privire la această dispoziție, astfel cum a fost propusă de către Comisie.

(b) Reguli speciale privind legislația aplicabilă

(i) Articolul 12 din Regulamentul 883/2004

Articolul 12 stabilește legislația cărui stat membru se aplică persoanelor care desfășoară activități salariate sau independente într-un stat membru și care sunt trimise sau se deplasează într-un alt stat membru pentru a desfășura o activitate acolo pentru o perioadă de maximum 24 de luni. Comisia a propus să se actualizeze terminologia folosită, astfel încât termenul „lucrător detașat” în sensul Regulamentului (CE) nr. 883/2004 să fie aliniat cu termenul „lucrător detașat” în sensul Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor, făcându-se astfel o distincție între lucrătorii „detașați” și cei „trimiși”, cu scopul îmbunătățirii clarității juridice. În plus, propunerea extinde interzicerea înlocuirii lucrătorilor detașați la persoanele care desfășoară activități independente.

În cadrul grupului de lucru a existat un consens general cu privire la faptul că distincția propusă între lucrători „detașați” și „trimiși” ar fi dificil de realizat în practică și că modificarea ar avea beneficii minime în raport cu costurile aferente. În plus, în timp ce unele state membre s-au exprimat în favoarea unei interpretări largi a „înlocuirii”, altele au optat pentru o abordare mai restrânsă.

Pentru o mai mare claritate cu privire la terminologia utilizată în Directiva privind detașarea lucrătorilor și în Regulamentul privind coordonarea sistemelor de securitate socială, Președinția a propus să se înlocuiască termenul „detașat” cu termenul „trimis” pentru a se face referire atât la persoane care desfășoară o activitate salariată, cât și la persoane care desfășoară o activitate independentă. Astfel, termenul „detașat” nu va mai fi relevant pentru stabilirea legislației aplicabile în temeiul regulamentului și va însemna doar „lucrător detașat” în sensul Directivei 96/71/CE.

Pentru a concilia cele două abordări divergente referitoare la interpretarea „înlocuirii”, Președinția a păstrat o abordare mai largă la articolul 12 alineatul (2), care admite că interzicerea înlocuirii ar putea fi încălcată chiar și în cazuri în care persoana care înlocuiește un lucrător care desfășoară o activitate salariată sau o persoană care desfășoară o activitate independentă face obiectul legislației unui alt stat membru. În plus, Președinția a introdus la articolul 12 un nou alineat (2a) pentru a permite excepții de la interzicerea înlocuirii. Noul alineat (2a) de la articolul 12 permite o derogare limitată de la interzicerea generală a înlocuirii lucrătorilor trimiși sau a persoanelor care desfășoară activități independente trimise, câtă vreme timpul total de lucru sau al activității respective nu depășește 24 de luni. În cadrul ultimei reuniuni a grupului de lucru, Președinția a constatat un sprijin larg pentru propunerea sa de formulare. Ultimele modificări la noul alineat (2a) de la articolul 12 au fost realizate cu scopul clarificării formulării, în concordanță cu sprijinul exprimat de delegații față de abordarea generală cu privire la acest alineat.

Președinția consideră că s-a ajuns la un acord general cu privire la articolul 12 din Regulamentul 883/2004.

(ii) Articolul 14 din Regulamentul 987/2009: informații privind articolele 12 și 13 din Regulamentul 883/2004

Articolul 14 alineatul (1) prevede obligația lucrătorului de a fi deja afiliat la sistemul de securitate socială al statului membru în care este stabilit angajatorul acestuia. Comisia a propus înlocuirea formulării „statul membru în care este stabilit angajatorul” cu „stat membru de trimitere” și alinierea primului alineat la propunerea sa privind articolul 12 (lucrători trimiși/detașați și trimitere la Directiva 96/71/CE).

Articolul 14 alineatul (5a) clarifică faptul, în cazul unei activități desfășurate în mai multe state membre, un angajat ar trebui să se supună legislației statului membru în care angajatorul sau întreprinderea își are sediul sau locul de desfășurare a activității numai în cazul în care angajatorul desfășoară activități substanțiale în statul membru respectiv. În caz contrar, angajatul intră sub incidența legislației statului membru în care angajatorul își desfășoară activitățile sau își are centrul de interes.

Articolul 14 alineatul (12) prevede că cetățenii UE care își au reședința într-o țară terță și își desfășoară activitatea salariată sau independentă în două sau mai multe state membre și care, în temeiul legislației naționale a statelor membre respective, se supun legislației acestor state, ar urma să se supună numai legislației privind securitatea socială din statul membru în care se află sediul social sau locul de desfășurare a activității sau centrul de interes al activității lor, ca și când ar fi statul lor de reședință.

În cadrul ultimei reuniuni a grupului de lucru, Președinția a prezentat două opțiuni pentru alineatul (1), precum și pentru alineatul (5a). În ceea ce privește articolul 14 alineatul (1), un număr mare de delegații au preferat opțiunea 1, și anume „statul membru de trimitere, în conformitate cu titlul II din regulamentul de bază”. Un număr mai mic de delegații a preferat opțiunea 2, și anume „primul stat membru menționat la articolul 12 alineatul (1) din regulamentul de bază”, iar un al treilea grup de delegații a afirmat că ar prefera să se mențină formularea existentă, mai exact „statul membru în care este stabilit angajatorul”. Prin urmare, Președinția propune continuarea lucrărilor pe baza primei opțiuni, dar introduce textul între paranteze deoarece discuțiile cu privire la această chestiune ar putea continua [a se vedea articolul 14 alineatul (1) din anexa II].

De asemenea, ar putea fi necesară continuarea discuțiilor pe tema articolului 14 alineatul (1) în ceea ce privește propunerile formulate de unele delegații, pe baza raportului elaborat de Grupul ad-hoc pe probleme de detașare (în mai 2016), instituit de Comisia administrativă cu ocazia celei de a 341-a reuniuni a sale din 9 decembrie 2014, conform căreia articolul 14 alineatul (1) ar trebui să conțină o condiție de „afiliere prealabilă” la legislația statului membru de trimitere pentru o perioadă de cel puțin trei luni înainte de a deveni eligibil să fie trimis în temeiul articolului 12. Aceste delegații au prezentat, în plus, propuneri referitoare la o „interzicere a înlocuirii”, ceea ce înseamnă că, în cazul în care un lucrător a ajuns la sfârșitul unei perioade în care a fost trimis în temeiul articolului 12 alineatul (1), nu poate începe nicio perioadă nouă pentru același lucrător și același stat membru până când nu au trecut cel puțin trei luni de la sfârșitul perioadei precedente. Delegațiile respective au solicitat ca această dispoziție să fie valabilă și în cazul în care lucrătorul a desfășurat o activitate în statul membru de încadrare în muncă în cursul căreia a intrat sub incidența legislației unui alt stat membru în temeiul articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004.

În mod similar, dintre cele două opțiuni propuse de Președinție în privința alineatului (5a), un număr mare de delegații a fost în favoarea primei opțiuni, și anume „statul membru în care întreprinderea își desfășoară cea mai mare parte a activităților sale din punctul de vedere al duratei activităților desfășurate și/sau al numărului de servicii prestate” față de opțiunea 2, și anume „statul membru de reședință al lucrătorului salariat în cauză”². Cu toate acestea, un alt grup de delegații s-a arătat preocupat de faptul că modificarea articolului 14 alineatul (5a) poate crea sarcini administrative inutile pentru instituții și s-a exprimat împotriva introducerii cerinței privind activitățile substanțiale la acest articol, susținând, astfel, menținerea *statu-quo*-ului.

² Comisia a exprimat rezerve semnificative privind o astfel de abordare, considerând că ar reprezenta un regres față de modificările anterioare ale regulamentelor și că ar putea favoriza comportamente oportuniste.

Unele delegații au declarat că ar putea fi în măsură să accepte includerea activităților substanțiale dacă ar exista o excludere specifică pentru sectorul transportului internațional. Prin urmare, Președinția propune să se păstreze prima opțiune între paranteze și să se continue discuțiile referitoare la oportunitatea aplicării cerinței privind activitățile substanțiale în cazul articolelor 12 și 13 și, în caz afirmativ, la stabilirea statului membru în care ar trebui să se considere că întreprinderea își are sediul social sau locul de desfășurare a activității în cazul în care nu desfășoară activități substanțiale în statul membru în care se adoptă deciziile principale ale întreprinderii și în care se exercită funcțiile de administrare centrală a acesteia [a se vedea articolul 14 alineatul (5a) din anexa II].

În ceea ce privește articolul 14 alineatul (12), s-a ajuns la un acord general privind stabilirea legislației aplicabile, bazat pe ipoteza că locul de reședință este considerat a fi mai curând în statul membru în care un resortisant al UE cu reședința în afara UE își desfășoară cea mai mare parte a activităților sale din punctul de vedere al timpului de lucru decât în statul membru în care se află sediul social sau locul de desfășurare a activității sau centrul de interes al activității sale, conform propunerii Comisiei.

(iii) Articolul 16 din Regulamentul 987/2009: procedura de aplicare a articolului 13 din regulamentul de bază

Articolul 16 se referă la procedura de stabilire a legislației aplicabile în cazul desfășurării unei activități salariate în două sau mai multe state membre. Propunerea Comisiei prevede, la alineatele (1) și (5), că un angajator poate iniția procedura în numele salariaților săi și că angajatorul este informat cu privire la decizia luată în ceea ce privește legislația privind securitatea socială aplicabilă. Instituția din statul în care își are sediul angajatorul este la rândul său informată cu privire la această decizie. În cazul în care instituția de la locul de reședință stabilește că se aplică legislația unui alt stat membru, procedura existentă care cuprinde în primul rând o stabilire cu titlu provizoriu devine definitivă în termen de două luni, cu excepția cazului în care o altă instituție implicată contestă decizia în perioada respectivă.

În urma unor discuții amănunțite și a unor ajustări, s-a ajuns la un acord general cu privire la întregul articol, astfel cum a reieșit din lucrările grupului de lucru.

(c) Obligațiile autorităților competente (articolul 75a din Regulamentul 883/2004)

Comisia a propus ca obligația existentă prevăzută la articolul 89 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 să fie mutată la un articol nou în Regulamentul (CE) nr. 883/2004 pentru a acorda o mai mare importanță acestei dispoziții prin care instituțiile competente trebuie să se asigure că instituțiile lor cunosc și respectă dispozițiile relevante legate de coordonare, inclusiv deciziile Comisiei administrative. De asemenea, a fost introdusă obligația de a promova cooperarea între instituțiile competente și inspectoratele de muncă la nivel național.

A existat un acord amplu în cadrul grupului de lucru cu privire la textul acestei dispoziții, astfel cum a rezultat în urma discuțiilor acestuia.

(d) Actele de punere în aplicare [articolul 72 litera (ea) (nouă) și articolele 76a și 76b (noi) din Regulamentul 883/2004]

Comisia a propus introducerea articolului 76a pentru a-i conferi Comisiei Europene competența să adopte acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 din TFUE în vederea asigurării unor condiții uniforme pentru aplicarea regulilor speciale prevăzute la articolele 12 și 13. De asemenea, potrivit propunerii Comisiei, comitetul în sensul definiției din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 ar trebui să fie Comisia administrativă menționată la titlul IV din Regulamentul 883/2004.

Președinția a propus eliminarea, printre altele, a trimiterii la „determinarea situațiilor în care este emis documentul”, deoarece consideră că astfel de situații sunt stabilite în Regulamentul (CE) nr. 987/2009. Președinția a mai propus transformarea alineatului (3) într-un articol separat, articolul 76b, și eliminarea, în același timp, a rolului dublu al Comisiei administrative, ținând seama de dificultățile practice legate de acesta și de rolul specific al comitetului de comitologie în temeiul articolului 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

De asemenea, grupul de lucru a purtat o discuție aprofundată cu privire la rolul Comisiei administrative, contribuția sa la activitatea Comisiei și relația dintre deciziile fără caracter obligatoriu și actele de punere în aplicare obligatorii din punct de vedere juridic. Pentru a consolida rolul expert al statelor membre, la articolul 76b alineatul (3) a fost introdusă o clauză privind neemiterea niciunui aviz, care este posibilă în temeiul articolului 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În mod similar, Comisia administrativă ar putea fi invitată să emită avize înaintea adoptării de către Comisie a unui act de punere în aplicare, fără modificarea procedurii pentru adoptarea unor astfel de acte; dat fiind că acest text a fost convenit în principiu în cadrul ultimei reuniuni a grupului de lucru, Președinția a recomandat să fie mutat de la articolul 76a alineatul (3) la o literă nouă (ea) la articolul 72 privind atribuțiile Comisiei administrative și să se aducă mici modificări la nivel de formulare.

Președinția consideră că grupul de lucru a ajuns la un acord general privind principiile care stau la baza articolului 72 litera (ea) și a articolelor 76a și 76b din Regulamentul 883/2004.

(e) Definiția fraudei (articolul 1 din Regulamentul 987/2009)

Comisia a modificat articolul 1 pentru a include o nouă definiție, cea a noțiunii de „fraudă”, având în vedere articolul 5 alineatul (2) din propunerea sa.

Președinția consideră că s-a ajuns la un acord general cu privire la acest articol.

(f) Valoarea juridică a documentelor și a documentelor justificative eliberate într-un alt stat membru [articolul 5 și articolul 19a (nou) din Regulamentul 987/2009]

La articolul 5, Comisia a propus o serie de modificări cu privire la valabilitatea documentelor eliberate și în ceea ce privește procedura de contestare. Mai precis, a fost introdusă o cerință prin care un document declarativ eliberat de o instituție ar trebui să fie valabil numai dacă au fost completate toate informațiile obligatorii. În plus, a fost propus un termen de 25 de zile lucrătoare în care instituțiile emitente să reexamineze motivele eliberării unui document și, dacă este necesar, să rectifice sau să retragă documentul cu efect retroactiv, precum și un termen de două zile lucrătoare în cazuri urgente. Aceste termene se inspiră din Directiva 2014/67/UE privind detașarea lucrătorilor.

În urma unei analize aprofundate a articolului și pe baza unei propuneri din partea unei delegații susținute de alte delegații, Președinția a propus împărțirea articolului 5 în două părți; partea generală, referitoare la valabilitatea documentelor eliberate, rămâne la articolul 5, în timp ce partea privind cooperarea în caz de îndoieli privind valabilitatea documentelor eliberate, mai precis legate de procedura privind legislația aplicabilă, este mutată la articolul 19a din titlul II din Regulamentul (CE) nr. 987/2009.

În cadrul ultimei reuniuni a grupului de lucru s-a exprimat un consens general cu privire la această abordare. S-a ajuns la un acord general cu privire la articolul 5, cu excepția unei teze la sfârșitul alineatului (1) privind cerința de completare a tuturor rubricilor obligatorii din formular pentru ca documentul să fie considerat valabil. Textul respectiv a fost pus între paranteze [a se vedea articolul 5 alineatul (1) din anexa II], fiind necesară examinarea sa ulterioară având în vedere că în prezent astfel de rubrici obligatorii nu sunt indicate în documentele portabile și având în vedere și legătura sa cu articolul 76a privind actele de punere în aplicare.

Referitor la articolul 19a, grupul de lucru a ajuns la un acord general în privința sa. Termenele pentru cooperarea între instituții au fost extinse la 30 de zile lucrătoare pentru procedurile normale și la zece zile lucrătoare pentru procedura de urgență. Cu toate acestea, a rămas o chestiune nesoluționată: Președinția propune să se mențină principiul retroactivității retragerii sau rectificării, propunere care pare să fi fost susținută de un număr mai mare de delegații în cadrul ultimei reuniuni a grupului de lucru. Această chestiune necesită în continuare o examinare aprofundată, deoarece există un grup important de delegații care o contestă, în special din cauza complicațiilor administrative ale retragerii retroactive, dar și a imposibilității instituției emitente de a afla despre detașări necorespunzătoare în anumite cazuri de înlocuire. Prin urmare, teza respectivă a fost pusă între paranteze [a se vedea articolul 19a alineatul (2) din anexa II].

O altă chestiune nesoluționată se referă la efectul avizelor Comitetului de conciliere al Comisiei administrative. Un grup de delegații a prezentat o propunere care prevede că autoritățile competente care solicită în mod voluntar conciliere prin intermediul Comisiei administrative ar trebui să se angajeze să respecte deciziile Comisiei administrative în baza procedurii de conciliere și, după caz, să retragă sau să declare nule documentele eliberate. Această chestiune a fost abordată în legătură cu hotărârile CJUE care stipulează că documentele portabile pot fi retrase numai de către instituția emitentă, ceea ce face ca instituțiile solicitante să se confrunte cu numeroase dificultăți de ordin practic.

(g) Articolul 73 din Regulamentul 987/2009: Decontarea prestațiilor în bani și în natură și a cotizațiilor acordate sau plătite în mod nejustificat

Propunerea Comisiei de la articolul 73 se referă, la alineatele (1) și (2), la aplicarea procedurii de compensare pentru plata creanțelor în cazuri care rezultă dintr-o modificare retroactivă a legislației aplicabile. A fost adăugat un nou alineat (4) pentru a se asigura că termenele naționale nu pot constitui motivul refuzului plății creanțelor între instituții. La alineatul (5), Comisia propune introducerea perioadei de cinci ani pentru procedura de compensare prevăzută la acest articol 73, calculând în sens invers de la data lansării procedurii de soluționare a litigiilor dintre statele membre menționate la articolul 5 alineatul (2) sau la articolul 6 alineatul (3).

Având în vedere complexitatea tehnică deosebită, precum și conținutul, s-a decis amânarea dezbaterii cu privire la articolul 73 pentru o etapă ulterioară, când titlul IV din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 va fi discutat în cadrul Grupului de lucru pentru chestiuni sociale. Delegațiile au convenit de asemenea că această chestiune necesită discuții suplimentare la nivel de experți.

III. CONCLUZII

Președinția malteză a depus eforturi considerabile pentru a face progrese cât mai mari posibil cu privire la cele două capitole în cauză. Președinția consideră că în cadrul grupului de lucru s-a ajuns la un acord larg în ceea ce privește un număr mare de dispoziții.

Cu toate acestea, sunt necesare în continuare discuții suplimentare la nivel tehnic cu privire la următoarele întrebări:

- 1) **Articolul 4a din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și considerentul 5a conex:** ce prestații ar trebui să vizeze codificarea cauzei C-308/14 Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord?

- 2) **Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009:** documentele eliberate ar trebui să fie valabile numai dacă sunt completate toate secțiunile indicate ca fiind obligatorii?
- 3) **Articolul 5 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009:** ar trebui menționat în acest articol că autoritățile competente ar trebui să își ia angajamentul de a respecta avizul Comitetului de conciliere, care este un comitet al Comisiei administrative, și, după caz, să retragă documentele eliberate sau să le declare nule în cazul în care avizul Comitetului de conciliere prevede acest lucru?
- 4) **Articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009:** ar trebui modificat acest articol astfel cum a propus Președinția în opțiunea 1 și ar trebui introduse noile condiții de „afiliere prealabilă” și de „interzicere a înlocuirii” (ambele cu o durată de trei luni)?
- 5) **Articolul 14 alineatul (5a) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009:** ar trebui introdusă în acest articol cerința privind „activitățile substanțiale”, pentru a acoperi atât articolul 12, cât și articolul 13 (cu eventuala excludere a sectorului transportului internațional) și, în caz afirmativ, care este statul membru în care ar trebui să se considere că întreprinderea își are sediul social sau locul de desfășurare a activității în cazul în care nu desfășoară activități substanțiale în statul membru în care se adoptă deciziile principale ale întreprinderii și în care se exercită funcțiile de administrare centrală a acesteia?
- 6) **Articolul 19a alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009:** o retragere sau o rectificare în temeiul acestui articol ar avea întotdeauna efect retroactiv, cu excepția cazului în care statele membre în cauză convin altfel, în conformitate cu articolul 16 din regulamentul de bază, ținând seama de interesul persoanei/persoanelor în cauză?

Președinția consideră că rezultatul lucrărilor sale marchează un pas important în ceea ce privește clarificarea dispozițiilor relevante din cele două capitole și reprezintă o bază solidă pentru continuarea discuțiilor cu privire la întreaga propunere, în vederea finalizării lucrărilor în cadrul Consiliului cât mai curând posibil.

Dispozițiile din propunere referitoare la: *Egalitatea de tratament și accesul la prestațiile sociale*

Regulamentul (CE) nr. 883/2004

Considerentul 2

Tratatul nu prevede alte competențe decât cele menționate la articolul 308 pentru a se lua măsuri adecvate în domeniul securității sociale pentru alte persoane decât salariații.

Considerentul 2a

Articolele 45 și 48 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene garantează libera circulație a lucrătorilor, care implică eliminarea oricărei discriminări pe motiv de cetățenie, și prevăd adoptarea măsurilor necesare în domeniul securității sociale pentru a garanta această libertate. În plus, în conformitate cu articolul 21 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, orice cetățean al Uniunii are dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute de tratate și de măsurile adoptate în vederea aplicării acestora.

Considerentul 5

În cadrul acestei coordonări, este necesar să se garanteze egalitatea de tratament în Uniune, conform diferitelor legislații interne, pentru persoanele în cauză.

Considerentul 5(-a)

În aplicarea principiului general al egalității de tratament prevăzut în prezentul regulament, Curtea a stabilit în hotărârile sale în cauzele C-140/12, Brey, C-333/13, Dano, C-67/14, Alimanovic și C-299/14, Garcia-Nieto că egalitatea de tratament poate, în ceea ce privește accesul la prestații speciale în bani de tip necontributiv, care constituie de asemenea asistență socială în sensul Directivei 2004/38/CE, să facă obiectul limitărilor și condițiilor prevăzute la articolul 24 din directiva menționată. Pentru a îmbunătăți claritatea juridică pentru cetățeni și instituții, această jurisprudență ar trebui să fie codificată. Limitările în ceea ce privește egalitatea de tratament ar trebui să respecte dreptul Uniunii, inclusiv principiul proporționalității, în conformitate cu interpretarea Curții.

Considerentul 5a

Curtea de Justiție a stabilit în hotărârea sa în cauza C-308/14, Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, că statele membre au posibilitatea, în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv principiul proporționalității, să condiționeze accesul persoanelor vizate de articolul 11 alineatul (3) litera (e) din acest regulament [la prestații de securitate socială de tip necontributiv care fac obiectul articolului 3]³ de deținerea de către persoanele respective a unui drept legal de ședere în conformitate cu Directiva 2004/38/CE. Verificarea dreptului legal de ședere ar trebui să fie efectuată, astfel cum a stabilit Curtea, în conformitate cu cerințele Directivei 2004/38/CE. Pentru a îmbunătăți claritatea juridică pentru cetățeni și instituții, această jurisprudență ar trebui să fie codificată.

Considerentul 5aa

Este necesar să se asigure că resortisanții unui stat membru nu sunt tratați într-un mod mai puțin favorabil decât alte persoane vizate de prezentul regulament aflate într-o situație comparabilă. Limitările în ceea ce privește egalitatea de tratament introduse în acest regulament ar trebui, prin urmare, fără a aduce atingere drepturilor de egalitate de tratament prevăzute în alte acte de drept al Uniunii, să se aplice, de asemenea, *mutatis mutandis* celui de al doilea grup.

³ A se vedea secțiunea II punctul 1 din raport.

Considerentul 5b

[...]

Considerentul 5c

[...]

Considerentul 47

Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și în Convenția europeană a drepturilor omului.

Considerentul 48

[...]

Articolul 4

Egalitatea de tratament

Cu excepția cazului în care prezentul regulament prevede altfel, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament beneficiază de aceleași prestații și sunt supuse acelorași obligații, în temeiul legislației unui stat membru, ca și resortisanții acelui stat membru.

Articolul 4a

Limitările în ceea ce privește egalitatea de tratament pentru persoanele care nu dețin un drept legal de ședere în temeiul dreptului Uniunii

- (1) Prin derogare de la articolul 4, un stat membru a cărui legislație este aplicabilă în temeiul articolului 11 alineatul (3) litera (e) din prezentul regulament poate, în conformitate cu dreptul Uniunii, să prevadă ca accesul la [prestațiile de securitate socială de tip necontributiv care fac obiectul articolului 3]⁴ să fie condiționat de deținerea unui drept legal de ședere în conformitate cu Directiva 2004/38/CE.
- (2) Statele membre pot aplica limitările menționate la alineatul (1), de asemenea, *mutatis mutandis*, apatrizilor și refugiaților, precum și membrilor de familie și urmașilor acestora care nu îndeplinesc condițiile de ședere legală în conformitate cu alte dispoziții de drept al Uniunii relevante.

Articolul 70

Dispoziție generală

- (4a) Un stat membru poate, în conformitate cu dreptul Uniunii, să facă derogare de la articolul 4 și să prevadă că accesul la prestațiile menționate la prezentul articol alineatul (2), care constituie de asemenea asistență socială în sensul Directivei 2004/38/CE, este condiționat de respectarea de către persoana care solicită prestațiile respective a condițiilor referitoare la egalitatea de tratament prevăzute la articolul 24 din directiva menționată.

⁴ A se vedea secțiunea II punctul 1 din raport.

Dispozițiile din propunere referitoare la: *Legislația aplicabilă***Regulamentul (CE) nr. 883/2004****Considerentul 18b**

În subpartea FTL din anexa III la Regulamentul (UE) nr. 965/2012 al Comisiei din 5 octombrie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și a procedurilor administrative referitoare la operațiunile aeriene în temeiul Regulamentului (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 83/2014 al Comisiei din 29 ianuarie 2014 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 965/2012 de stabilire a cerințelor tehnice și a procedurilor administrative referitoare la operațiunile aeriene în temeiul Regulamentului (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului, conceptul de „bază de reședință” pentru membrii echipajului de zbor și ai echipajului de cabină este definit drept locul repartizat membrului echipajului de un operator, unde membrul echipajului își începe și își încheie în mod normal perioada de serviciu sau o serie de perioade de serviciu și unde, în condiții normale, operatorul nu este responsabil cu asigurarea cazării membrilor echipajului în cauză.

Articolul 11**Reguli generale**

- (5) O activitate desfășurată în calitate de membru al echipajului de zbor sau al echipajului de cabină care furnizează servicii de transport aerian sau de mărfuri este considerată a fi o activitate desfășurată în statul membru în care este situată baza de reședință, definită în subpartea FTL din anexa III la Regulamentul (UE) nr. 965/2012 al Comisiei din 5 octombrie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și a procedurilor administrative referitoare la operațiunile aeriene în temeiul Regulamentului (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 83/2014 al Comisiei din 29 ianuarie 2014.

Articolul 12

Reguli speciale

- (1) O persoană care desfășoară o activitate salariată într-un stat membru pentru un angajator care își desfășoară în mod obișnuit activitățile în acest stat membru și care este trimisă de acest angajator în alt stat membru cu scopul de a lucra pentru angajatorul respectiv continuă să facă obiectul legislației primului stat membru, cu condiția ca durata previzibilă a activității să nu depășească 24 de luni și ca persoana să nu înlocuiască un alt lucrător salariat trimis anterior vizat de prezentul alineat sau o persoană care desfășoară o activitate independentă vizat de alineatul (2).
- (2) O persoană care desfășoară în mod obișnuit o activitate independentă într-un stat membru și care se deplasează în alt stat membru pentru a desfășura o activitate similară continuă să facă obiectul legislației primului stat membru, cu condiția ca durata previzibilă a activității să nu depășească 24 de luni și ca persoana să nu înlocuiască un alt lucrător salariat trimis anterior vizat de alineatul (1) sau o persoană care desfășoară o activitate independentă vizat de prezentul alineat.
- (2a) În cazul în care un lucrător salariat vizat de alineatul (1) sau o persoană care desfășoară o activitate independentă vizat de alineatul (2) nu își încheie activitatea și este înlocuit de un alt lucrător, celălalt lucrător continuă să facă obiectul legislației statului membru din care este trimis sau în care își desfășoară în mod obișnuit o activitate independentă, cu condiția ca durata totală a activității desfășurate de toți lucrătorii din al doilea stat membru să nu depășească 24 de luni.

Articolul 72

Sarcinile Comisiei administrative

- (ea) emite avize destinate Comisiei Europene cu privire la proiectele de acte de punere în aplicare menționate la articolul 76a înainte de adoptarea lor, în conformitate cu procedura menționată la articolul respectiv, și face orice propuneri relevante Comisiei Europene cu privire la revizuirea actelor de punere în aplicare menționate;

Articolul 75a

Obligațiile autorităților competente

- (1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile lor cunosc și aplică toate dispozițiile, de natură legislativă sau de altă natură, inclusiv deciziile Comisiei administrative, în domeniile care intră sub incidența prezentului regulament și a regulamentului de punere în aplicare și în condițiile acestor regulamente.
- (2) Pentru a asigura stabilirea corectă a legislației aplicabile, autoritățile competente promovează, după caz, cooperarea dintre instituțiile lor și alte organisme relevante, inclusiv inspectorate de muncă, din statele lor membre.

Articolul 76a

Competența de a adopta acte de punere în aplicare

- (1) Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a specifica procedura, inclusiv, după caz, termenele, care trebuie respectate pentru a se asigura punerea în aplicare în condiții uniforme a articolelor 12 și 13 din prezentul regulament. Actele de punere în aplicare respective stabilesc proceduri standard pentru:
- eliberarea, formatul și conținutul unui document portabil care certifică legislația în materie de securitate socială care se aplică titularului,

- elementele care trebuie verificate înainte ca documentul să poată fi eliberat, retras sau rectificat,
 - retragerea sau rectificarea documentului de către instituția emitentă în cazul în care exactitatea și valabilitatea sa sunt contestate de instituția competentă din statul membru în care se desfășoară activitatea, pe baza unor informații justificative, iar contestația este întemeiată.
- (2) Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 76b alineatul (2) din prezentul regulament.
- (3) [...]

Articolul 76b

Procedura de examinare

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul articol, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (3) În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia Europeană nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Regulamentul 987/2009

Articolul 1

Definiții

2(ea) „fraudă” înseamnă orice acțiune intenționată sau omisiune intenționată de a acționa care are drept scop obținerea unor prestații de securitate socială sau evitarea plății cotizațiilor la sistemul de securitate socială și care este contrară legislației statului sau statelor membre vizate, regulamentului de bază sau prezentului regulament;

Articolul 5

Valoarea juridică a documentelor și a documentelor justificative eliberate într-un alt stat membru

- (1) Documentele eliberate de instituția unui stat membru care fac dovada statutului unei anumite persoane în scopul aplicării regulamentului de bază și a regulamentului de punere în aplicare, precum și documentele justificative pe baza cărora au fost eliberate documentele sunt acceptate de instituțiile celorlalte state membre atât timp cât aceste documente nu au fost retrase sau declarate nule de către statul membru în care au fost eliberate. [Aceste documente sunt valabile numai dacă sunt completate toate secțiunile indicate ca fiind obligatorii.] ⁵
- (2) Fără a aduce atingere articolului 19a, în cazul în care există îndoieli cu privire la valabilitatea unui document sau la exactitatea datelor pe care acesta se bazează, instituția statului membru care primește documentul solicită instituției emitente lămuririle necesare și, dacă este cazul, retragerea sau rectificarea documentului respectiv. Instituția emitentă reexaminează motivele eliberării documentului și îl retrage sau îl rectifică, dacă este necesar.
- (3) În cazul în care există îndoieli cu privire la informațiile furnizate de persoana/persoanele în cauză, la valabilitatea unui document sau document justificativ sau la acuratețea datelor pe care se bazează documentul, instituția în cauză procedează, în măsura în care acest lucru este posibil, la cererea instituției competente, la verificarea necesară a acestor informații sau a acestui document.

⁵ A se vedea secțiunea II punctul 2 litera (f) din raport.

- (4) În cazul în care nu se ajunge la un acord între instituțiile în cauză, autoritățile competente pot sesiza Comisia administrativă cu privire la caz cel mai devreme la o lună de la data la care instituția care a primit documentul și-a prezentat cererea. Comisia administrativă încearcă să reconcilieze punctele de vedere în termen de șase luni de la data la care a fost sesizată cu privire la cazul respectiv.

Articolul 14

Informații privind articolele 12 și 13 din regulamentul de bază

- (1) În sensul aplicării articolului 12 alineatul (1) din regulamentul de bază, „o persoană care desfășoară o activitate salariată într-un stat membru pentru un angajator care își desfășoară în mod obișnuit activitățile în acest stat membru și care este trimisă de acest angajator în alt stat membru” poate fi inclusiv o persoană recrutată în vederea trimiterii în alt stat membru, cu condiția ca, înaintea începerii activității sale salariate, persoana în cauză să facă deja obiectul legislației [statului membru de trimitere, în conformitate cu titlul II din regulamentul de bază] ⁶.
- (5a) În sensul aplicării titlului II din regulamentul de bază, „sediul sau loc de desfășurare a activității” înseamnă sediul sau locul de desfășurare a activității în care se adoptă deciziile principale ale întreprinderii și în care se exercită funcțiile administrației sale centrale, cu condiția ca întreprinderea să desfășoare o parte substanțială a activității sale în statul membru respectiv. În caz contrar, se consideră că aceasta este situată în statul membru în care întreprinderea își desfășoară cea mai mare parte a activităților sale din punctul de vedere al duratei activităților desfășurate și/sau al numărului serviciilor prestate] ⁷.

⁶ A se vedea secțiunea II punctul 2 litera (b) subpunctul (ii) din raport.

⁷ A se vedea secțiunea II punctul 2 litera (b) subpunctul (ii) din raport.

- (12) Dacă o persoană cu reședința în afara teritoriului Uniunii își desfășoară activitatea salariată sau independentă în două sau mai multe state membre și dacă persoana respectivă, în conformitate cu legislația națională a acestor state membre, face obiectul legislației acelor state, dispozițiile regulamentului de bază și ale regulamentului de punere în aplicare privind stabilirea legislației aplicabile se aplică *mutatis mutandis*, sub rezerva dispoziției conform căreia reședința sa este considerată a fi în statul membru în care persoana își desfășoară cea mai mare parte a activităților sale din punctul de vedere al timpului de lucru pe teritoriul Uniunii.

Articolul 15

Proceduri privind aplicarea articolului 11 alineatul (3) literele (b) și (d), alineatul (4) și alineatul (5) și a articolului 12 din regulamentul de bază (privind furnizarea de informații către instituțiile în cauză)

- (2) Alineatul (1) se aplică *mutatis mutandis* persoanelor care fac obiectul dispozițiilor de la articolul 11 alineatul (3) litera (d) și alineatul (5) din regulamentul de bază.

Articolul 16

Procedura de aplicare a articolului 13 din regulamentul de bază

- (1) O persoană care desfășoară activități în două sau mai multe state membre informează instituția desemnată de autoritatea competentă din statul membru de reședință cu privire la acest lucru. Informarea poate fi făcută și de către angajator în numele persoanei respective.
- (2) Instituția desemnată de la locul de reședință stabilește fără întârziere legislația aplicabilă persoanei respective, ținând seama de articolul 13 din regulamentul de bază și de articolul 14 din regulamentul de punere în aplicare. În cazul în care instituția respectivă stabilește că se aplică legislația statului membru în care este situată instituția respectivă, aceasta informează instituțiile desemnate din fiecare stat membru în care se desfășoară o activitate și/sau în care angajatorul își are sediul cu privire la legislația pe care a stabilit-o ca fiind aplicabilă.

- (3) În cazul în care instituția desemnată de la locul de reședință stabilește că se aplică legislația altui stat membru, această stabilire se face cu titlu provizoriu, iar instituția respectivă informează fără întârziere instituțiile desemnate din fiecare stat membru în care se desfășoară o activitate și/sau în care angajatorul își are sediul cu privire la această stabilire cu titlu provizoriu a legislației aplicabile. Stabilirea cu titlu provizoriu devine definitivă după două luni din momentul în care instituțiile desemnate de autoritățile competente ale statului membru în cauză sunt informate cu privire la acest lucru, cu excepția cazului în care cel puțin una dintre instituții informează instituția desemnată de la locul de reședință asupra faptului că încă nu poate accepta stabilirea cu titlu provizoriu sau că are un punct de vedere diferit în această privință.
- (5) Instituția competentă din statul membru a cărui legislație este stabilită ca fiind aplicabilă, fie provizoriu, fie definitiv, informează de îndată persoana respectivă și/sau pe angajatorul acesteia cu privire la stabilire.

Articolul 19

Furnizarea de informații către persoanele în cauză și angajatori

- (3) Ori de câte ori se solicită unei instituții să elibereze atestatul menționat mai sus, aceasta efectuează o evaluare adecvată a faptelor relevante pentru aplicarea regulilor prevăzute în titlul II din regulamentul de bază și confirmă că informațiile cuprinse în atestat sunt corecte.

Articolul 19a

Cooperarea în caz de îndoieli cu privire la valabilitatea documentelor eliberate în ceea ce privește legislația aplicabilă

- (1) În cazul în care există îndoieli cu privire la valabilitatea unui document care face dovada statutului persoanei în scopul legislației aplicabile sau la exactitatea datelor pe care se bazează documentul, instituția statului membru care primește documentul solicită instituției emitente lămuririle necesare și, dacă este cazul, retragerea sau rectificarea documentului respectiv. Instituția solicitantă își justifică cererea și furnizează documentele justificative relevante care au pe care se întemeiază cererea.

- (2) Atunci când primește o astfel de cerere, instituția emitentă reexaminează motivele eliberării documentului și, dacă este detectată o eroare, îl retrage sau îl rectifică în termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea cererii. [Retragerea sau rectificarea are efect retroactiv, cu excepția cazului în care statele membre în cauză convin altfel, în conformitate cu articolul 16 din regulamentul de bază, ținând seama de interesul persoanei/persoanelor în cauză.]⁸ În cazul în care, pe baza dovezilor disponibile, instituția emitentă consideră că nu există nicio îndoială că solicitantul documentului a comis o fraudă, aceasta retrage sau rectifică documentul imediat și cu efect retroactiv.
- (3) Dacă, după ce a reexaminat motivele eliberării documentului, instituția emitentă nu este în măsură să detecteze nicio eroare, aceasta transmite instituției solicitante toate dovezile disponibile în termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea cererii. În cazuri urgente, atunci când motivele urgenței au fost indicate și justificate în mod clar în cerere, acest demers se realizează în termen de zece zile lucrătoare de la primirea cererii, chiar dacă instituția emitentă nu a finalizat deliberările în conformitate cu litera (a) de mai sus.
- (4) Atunci când instituția solicitantă care a primit dovezile disponibile are în continuare îndoieli cu privire la valabilitatea unui document sau la exactitatea datelor pe care se bazează conținutul acestuia și suspectează că informațiile pe baza cărora a fost eliberat documentul nu sunt corecte, aceasta poate prezenta dovezi în acest sens și poate formula o nouă cerere de clarificare și, dacă este cazul, de retragere sau rectificare a documentului respectiv de către autoritatea emitentă în conformitate cu procedura și termenele menționate mai sus.
- (5) În cazul în care îndoielile instituției destinate persistă și nu se ajunge la niciun acord între instituțiile în cauză, se aplică articolul 5 alineatul (4) în mod corespunzător.

⁸ A se vedea secțiunea II punctul 2 litera (f) din raport.

Articolul 73

Decontarea prestațiilor în bani și în natură și a cotizațiilor acordate sau plătite în mod nejustificat în cazul acordării prestațiilor cu titlu provizoriu sau al modificării retroactive a legislației aplicabile

Grupul de lucru pentru chestiuni sociale a decis să amâne dezbaterile privind articolul 73 pentru momentul în care va fi discutat TITLUL IV din regulamentul de punere în aplicare.

Rezumatul discuțiilor purtate în cadrul grupului de lucru cu privire la evaluarea de impact

În general, o majoritate copleșitoare a delegațiilor a considerat că **contextul de politică, temeiul juridic și definiția problemă** au fost explicate clar sau explicate într-o anumită măsură și au fost corect identificate în evaluarea de impact. Cu toate acestea, majoritatea delegațiilor și-a exprimat, de asemenea, îngrijorarea cu privire la lipsa evaluării impactului modificărilor privind legislația aplicabilă și detașarea, pe care le-au considerat modificări mai curând de fond decât de natură tehnică. Lipsa unei justificări suficiente privind contextul de politică și temeiul juridic al unei derogări de la principiul egalității de tratament a fost în egală măsură un motiv de îngrijorare pentru mai multe delegații. A fost exprimată îngrijorarea cu privire la măsura în care temeiul juridic acoperă propunerile de modificări privind prestațiile pentru îngrijirea pe termen lung. În plus, mai multe delegații au considerat că definițiile nu sunt întotdeauna clar enunțate, în special definiția prestațiilor pentru îngrijirea pe termen lung și cea a persoanelor inactive din punct de vedere economic. Unele delegații s-au arătat nemulțumite de concluziile formulate în evaluarea de impact referitoare la prestațiile familiale, nefiind de acord cu analiza statistică raportată, și și-au exprimat părerea că indexarea prestațiilor familiale este o opțiune care ar fi trebuit să fie inclusă în propunere. Acest lucru a stârnit opoziția unui grup mare format din celelalte delegații. Marea majoritate a delegațiilor a fost de acord că principiile **subsidiarității și proporționalității** sunt enunțate în mod clar în evaluarea de impact.

Un grup de delegații a considerat că **obiectivele de politică, opțiunile de politică** prezentate în evaluarea de impact și concluziile trase din analiză nu sunt întotdeauna coerente; evaluarea de impact lasă impresia că fie nu trage concluzii, fie trage concluzii care nu au legătură cu opțiunea de politică propusă, în special în ceea ce privește prestațiile familiale, prelungirea exportabilității prestațiilor de șomaj și derogarea de la principiul egalității de tratament. Unele delegații s-au întrebat de asemenea dacă opțiunile de politică din propunere sunt susținute de partenerii sociali și alte părți interesate, ceea ce, în opinia lor, nu pare să fie cazul, astfel cum reiese din evaluarea de impact. Alte delegații s-au declarat mulțumite cu obiectivele de politică și opțiunile de politică prezentate.

Majoritatea delegațiilor a considerat că analiza **impactului** pentru fiecare opțiune prezentată în evaluarea de impact este clară într-o anumită măsură. Numeroase delegații au subliniat că **datele** utilizate sunt incomplete și, în multe cazuri, vechi, compromițând analiza și concluziile trase. Numeroase delegații au arătat că lipsește o analiză clară, susținută de date, a prelungirii exportului prestațiilor de șomaj. Alte câteva delegații și-au exprimat opinia că Elveția ar fi trebuit să fie inclusă într-o măsură mai mare în evaluarea de impact, în mod specific în ceea ce privește prestațiile de șomaj ale lucrătorilor transfrontalieri. Un grup de delegații a fost de părere că analiza impactului economic asupra IMM-urilor nu este suficient de detaliată, în timp ce alte delegații s-au arătat satisfăcute de evaluare. În ceea ce privește impactul social, majoritatea delegațiilor au fost mulțumite de evaluare numai într-o anumită măsură. În plus, majoritatea delegațiilor a considerat că evaluarea impactului asupra mediului și a impactului asupra consumatorilor este adecvată și că analiza impactului asupra concurenței este satisfăcătoare sau într-o anumită măsură satisfăcătoare. O majoritate covârșitoare a delegațiilor a considerat că impactul asupra drepturilor fundamentale a fost analizat în mod satisfăcător.

Majoritatea delegațiilor a răspuns că impactul asupra **costurilor de reglementare** a fost evaluat numai într-o anumită măsură. Acestea au menționat, în special în ceea ce privește prestațiile de șomaj ale lucrătorilor transfrontalieri, că nu s-a folosit decât un număr limitat de date pentru analiză și că numai anumite tipuri de impact au fost evaluate în acest sens.

Majoritatea delegațiilor a considerat că observațiile și **recomandările Comitetului de analiză a reglementării (RSB)** au fost luate în considerare sau au fost luate în considerare într-o anumită măsură. Câteva delegații au considerat deficient felul în care evaluarea de impact a luat considerare solicitarea RSB privind îmbunătățirea analizei cantitative, în timp ce alte delegații au fost de părere că evaluarea de impact este prea lungă.

Toate delegațiile care au răspuns la întrebare au fost de părere că s-a aplicat **metodologia** adecvată și că limitările și incertitudinile au fost clar explicate. Deși delegațiile s-au arătat în general mulțumite sau într-o anumită măsură mulțumite de felul în care evaluarea de impact a prezentat modalitățile de **monitorizare** și evaluare, precum și de indicatorii propuși, majoritatea delegațiilor respondente a afirmat că evaluarea de impact nu conține suficiente informații privind impactul **termenului de transpunere**.